

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **J. V.**
bytem V K., T. n. S.
zastoupený advokátkou JUDr. Blankou Dalibovou
sídlem Klusáčkova 12, Týnec nad Sázavou

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2017, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2017, č. j. X, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku **5 802 Kč**, k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Blanky Dalibové, advokátky, sídlem Klusáčkova 12, Týnec nad Sázavou, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 19. 5. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2017, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno předchozí rozhodnutí žalované ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

19. 12. 2016, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím žalovaná žalobci ode dne 20. 1. 2017 odňala invalidní důchod, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Benešov (dále jen „OSSZ“) ze dne 8. 12. 2016 žalobce nebyl nadále invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).
2. Žalobce v žalobě nesouhlasil s posouzením svého zdravotního stavu lékařem OSSZ a žalované. Namítl, že je mu kladeno k tíži, že před pěti lety po krátkou dobu požíval drogy. Jeho psychické problémy je však třeba spíše přičítat následkům úrazu, které u žalobce přetrvávají ve formě bolesti a neschopnosti vykonávat svou profesi déle než čtyři až pět hodin. Lékař žalované nevzal v potaz, že žalobce nezvládá svou práci, což snižuje jeho sebedůvěru. Nepřípustně naopak hodnotil právní stránku věci a sociální postavení rodičů žalobce. Žalobce se přitom snaží svůj zdravotní handicap překonat. Rehabilitace, kterou žalobce podstoupil, měla zřejmý efekt, nicméně jeho obtíže přesto přetrvávají.
 3. Ve druhém doplnění žaloby ze dne 22. 9. 2017 žalobce poukázal na vyšetření magnetickou rezonancí ze dne 2. 5. 2017 a ambulantní vyšetření MUDr. M. M., z jejichž výsledků je zřejmé, že žalobcovy zdravotní obtíže, které jsou důsledkem úrazu z roku 2014, stále trvají. Žalobce byl dále dne 18. 7. 2017 vyšetřen MUDr. M. S., podle které žalobce není zdrav, přičemž se nejedná jen o psychický problém. Na její doporučení byl žalobce též vyšetřen MUDr. J. B., který uzavřel, že je potřeba provést další operační výkon, což plyne z lékařské zprávy z ambulantního vyšetření ze dne 13. 9. 2017.
 4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a proto je žalovaná při svém rozhodování vázána posudkem lékaře OSSZ, resp. v řízení o námitkách posudkem svého lékaře. Jedná se o otázku odbornou, vyžadující znalosti v oboru medicíny a posudkového lékařství. Posudek lékaře žalované ze dne 23. 2. 2017, na jehož základě bylo napadené rozhodnutí vydáno, splňuje požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti. Navrhla provedení důkazu posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“).
 5. Žalobce v replice k vyjádření žalované shrnul závěry posudku PK MPSV ze dne 14. 11. 2017 a uvedl, že na rozdíl od žalovaného posudková komise správně hodnotila zdravotní stav žalobce v rozhodném období a s ohledem na jeho profesi.
 6. Během ústního jednání konaného dne 20. 7. 2018 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalovaná uvedla, že rozhodnutí ponechává na úvaze soudu.
 7. Krajský soud v Praze po ověření, že žaloba byla podána včas, je přípustná a splňuje formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
 8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na základě žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2015 byl žalobci rozhodnutím ze dne 4. 2. 2016, č. j. X, přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně od 28. 10. 2015. Podle posudku lékaře OSSZ ze dne 10. 12. 2015 bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu funkční postižení po

zlomenině kostí dolní končetiny s rozvojem sekundární artrosy TC art. I. sin. Pokles míry pracovní schopnosti žalobce byl stanoven na 35 % podle položky 13b oddílu B kapitoly XV. přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Horní hranice procentuálního rozmezí byla zvolena s ohledem na náročnost profese kuchaře na funkci dolních končetin.

9. Dne 8. 12. 2016 byla provedena kontrolní prohlídka žalobce. V posudku lékař OSSZ uvedl, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je stále funkční postižení po zlomenině kostí dolní končetiny, ke které došlo v roce 2014. Podle ortopedického vyšetření již byla dosažena plná hybnost v hleznu, které je bez otoku, avšak trvají bolesti po zátěži. Stav žalobce je zhoršen jeho psychickou reakcí na somatické onemocnění spočívající ve snížení sebehodnocení. Lékař OSSZ dospěl k závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce poklesla o 15 %. Zdravotní stav žalobce hodnotil podle položky 13a oddílu B kapitoly XV. přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Datum zániku invalidity bylo lékařem OSSZ stanoveno na 8. 12. 2016. V návaznosti na uvedený posudek žalovaná prvoinstančním rozhodnutím žalobci od 20. 1. 2017 odňala invalidní důchod.
10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky ze dne 16. 1. 2017. V rámci námitkového řízení byl zdravotní stav žalobce posouzen lékařkou žalované, která při vypracování posudku ze dne 28. 2. 2017 vycházela zejména ze zdravotnické dokumentace praktické lékařky žalobce MUDr. A. Č.; lékařských zpráv MUDr. P. K. z ortopedických vyšetření ze dnů 16. 3. 2016, 24. 8. 2016, 8. 10. 2016 a 14. 12. 2016; propouštěcí zprávy MUDr. K. z hospitalizace žalobce ve dnech 16. 12. 2015 až 17. 12. 2015; lékařských zpráv MUDr. F. R. z chirurgických vyšetření ze dnů 12. 9. 2016, 10. 10. 2016 a 16. 12. 2016, MUDr. M. M. z rehabilitace žalobce ze dnů 5. 4. 2016 a 5. 1. 2017, MUDr. A. M. z ortopedického vyšetření ze dne 7. 10. 2016 a MUDr. T. G. z psychiatrického vyšetření ze dne 15. 9. 2016; a propouštěcí zprávy MUDr. O. B. z hospitalizace žalobce ve dnech 7. 4. 2016 až 19. 5. 2016. Z posudku mj. vyplynulo, že žalobce dne 15. 2. 2014 utrpěl při sportovním tréninku dětí zlomeninu levého kotníku v důsledku pádu z trampolíny. Žalobce absolvoval atroskopické ošetření a plastiku vazů. Po rehabilitaci byl podle propouštěcí zprávy ze dne 19. 5. 2016 ve stabilním stavu. Dne 7. 10. 2016 žalobce nicméně utrpěl další úraz, a to distorzi (též) levého kotníku, k níž došlo následkem pádu po údajném napadení řidičem nákladního vozidla. Podle ortopedického vyšetření MUDr. K. ze dne 14. 12. 2016 žalobce nemá v klidu bolesti, avšak po jedné až dvou hodinách zátěže trpí otokem a prudkou bolestí levého hlezna. Lékařka žalované dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je stav po (prvním) úraze ze dne 15. 2. 2014, který se podle praktické lékařky žalobce stabilizoval, až normalizoval, byť praktická lékařka nebyla při vyšetření žalobce prováděném dne 20. 10. 2016 pro účely řízení před žalovanou zřejmě informována o druhém úraze žalobce ze dne 7. 10. 2016. Tento úraz podle lékařky žalované však nebyl charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a nelze jej přičítat k následkům prvního úrazu. Zdravotní stav žalobce hodnotila shodně s lékařem OSSZ podle položky 13a oddílu B kapitoly XV. přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity s tím, že žalobcova pracovní schopnost poklesla o 15 %. K námitkám žalobce mj. uvedla, že zásadně nelze směřovat následky prvního úrazu s následky úrazu druhého. Lékař OSSZ správně vycházel ze starších nálezů, podle nichž byl zdravotní stav žalobce uspokojivý. Nebyl objektivním způsobem zjištěn návrat

do stavu z prosince roku 2015 před operací náhradou vazů. Žalovaná s odkazem na tento posudek napadeným rozhodnutím námitky žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

11. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení se jedná o invaliditu prvního stupně, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %.
12. Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.
13. Podle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
14. Při určování poklesu pracovní schopnosti se podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
15. Z § 56 odst. 1 písm. d) a b) zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že zjistí-li se, že po přiznání invalidního důchodu se změnila skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
16. Námitky uplatněné žalobcem proti napadenému rozhodnutí spočívají převážně ve zpochybnění lékařského posouzení jejího zdravotního stavu lékařskou posudkovou službou žalované. Nárok na invalidní důchod je totiž podmíněn zdravotním stavem pojištěnce a rozhodnutí je proto závislé na odborném lékařském posouzení. Soud předesílá, že posouzení míry poklesu pracovní schopnosti je otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám, zdravotní stav žalobce nepřezkoumává. Podle § 4 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely

přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzují posudkové komise, jako orgány Ministerstva práce a sociálních věcí. I tento posudek nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, publ. pod č. 511/2005 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20).

17. Požadavek (test) úplnosti a přesvědčivosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Ads 253/2014 – 52). Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních postižení (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení se pořadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity.
18. Krajský soud provedl dokazování posudkem PK MPSV ze dne 14. 11. 2017, který vyžádal. Z posudku zjistil, že žalobce byl při jednání PK MPSV přešetřen lékařem v oboru chirurgie a traumatologie MUDr. P. K.. Dále byla zohledněna mj. lékařská zpráva praktické lékařky žalobce MUDr. A. Č. ze dne 20. 10. 2016; propouštěcí zpráva MUDr. K. z hospitalizace žalobce ve dnech 16. 12. 2015 až 17. 12. 2015; a lékařské zprávy ortopeda MUDr. K. ze dnů 24. 8. 2016, 8. 10. 2016 a 14. 12. 2016, ortopeda MUDr. M. ze dne 7. 10. 2016, chirurga MUDr. R. ze dnů 10. 10. 2016 a 16. 12. 2016, psychiatra MUDr. G. ze dne 15. 9. 2016 a MUDr. M. ze dne 5. 1. 2017 z rehabilitace žalobce. Posudková komise též přihlédla k lékařským nálezům z ortopedie, magnetické rezonance a rehabilitace, které byly zjištěny po vydání napadeného rozhodnutí. Podle PK MPSV bylo rozhodnou příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce opakované poranění levého hlezna s rozvojem poúrazové artrózy, opakovaným poraněním vazů, trvajícím otokem, omezenou pohyblivostí, zátěžovou bolestí a nestabilitou levého hlezna a nohy. S ohledem na profesi žalobce se jednalo o podstatné funkční omezení levé dolní končetiny. Posudková komise zdravotní stav žalobce hodnotila podle položky 13b oddílu B kapitoly XV. přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a míru poklesu pracovní schopnosti žalobce stanovila na

35 % ode dne 8. 12. 2016. Odklon od závěrů lékařů OSSZ a žalované odůvodnila tím, že podle ortopedického vyšetření ze srpna 2016 u žalobce přetrvávala bolest v operovaném kloubu a nebylo mu doporučeno stávající pracovní zařazení na plný úvazek. Žalobce poté v říjnu 2016 utrpěl podvrtnutí operovaného hlezna, při němž došlo k dalšímu poranění vazů v kotníku s následkem omezené hybnosti, nestability, bolestivosti šlach, nezáznětlivého otoku dolní končetiny a snížené svalové síly. Tyto skutečnosti lékaři OSSZ a žalované dostatečně nezohlednili a ani řádně nepřihlédli k profesi žalobce, která je fyzicky namáhavá a vyžaduje stání po celou pracovní dobu.

19. Z posudku PK MPSV vyplynulo, že lékařská posudková služba žalované nesprávně postupovala při stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti žalobce. PK MPSV při vypracování posudku vycházela z veškeré zdravotní dokumentace, včetně lékařských zpráv předložených žalobcem, u nichž zohlednila, že byly pořízeny až po datu vydání napadeného rozhodnutí. Při svém jednání zdravotní stav žalobce přeshetřila odborným lékařem PK MPSV z oboru chirurgie a traumatologie. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobce komplexně, zohlednila dosavadní průběh jeho postižení, které se zhoršilo dalším úrazem z října 2016, při němž došlo k podvrtnutí operovaného hlezna a opakovanému poranění vazů v kotníku, což mělo za následek omezenou hybnost a nestabilitu levého kotníku, bolestivost šlach, nezáznětlivý otok dolní končetiny a její sníženou svalovou sílu. Přihlédla k žalobcově profesi kuchaře, při jejímž výkonu je nutno po celou pracovní dobu stát. Posudková komise dospěla k závěru o existenci dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a jeho rozhodující příčinu podřadila pod kapitolu XV. (funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddíl B (postižení končetin), položku 13b (středně těžká postižení funkce končetiny) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti je stanovena pro tuto položku v rozmezí 30 až 35 %, posudková komise stanovila míru poklesu na horní hranici procentního rozmezí, tj. ve výši 35 %.
20. Posudková komise rovněž náležitě odůvodnila posudkové podhodnocení lékařskou službou žalované. Soud v tomto směru podotýká, že odlišné závěry posudkové komise nejsou v rozporu s § 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity, podle kterého se hodnoty míry poklesu pracovní schopnosti pro jednotlivé příčiny (zdravotní postižení) dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nesčítají, či § 3 odst. 1 této vyhlášky, podle níž lze pro vícero zdravotních postižení horní hranici procentního rozmezí navýšit maximálně o 10 %. Byť žalobce utrpěl dva různé úrazy, byla jimi opakovaně postižena tatáž část jeho těla. Pozdější úraz přitom způsobil zhoršení následků prvního, tedy zesílil žalobcovo původní zdravotní postižení. Právě společný následek obou úrazů (tj. prohloubené původní poranění jakožto jediné, nové zdravotní postižení) byl samostatnou příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce. Byla to naopak lékařka žalované, která nesprávně posuzovala oba úrazy žalobce zcela izolovaně, aniž by vzala v potaz důsledky druhého z nich na předešlé poranění hlezna. Posudek PK MPSV proto splňuje požadavky úplnosti, přesvědčivosti a správnosti. V posudku byl popsán vývoj zdravotního stavu, zdravotní postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, míra stabilizace zdravotního stavu a rozsah zdravotního postižení a bylo řádně odůvodněno i zařazení druhu zdravotního postižení podle vyhlášky o posuzování invalidity.
21. Soud tedy na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činila ke dni vydání napadeného rozhodnutí 35 %, což odpovídá

invaliditě I. stupně podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná vycházela při svém rozhodování ze skutkového závěru, že výsledná míra poklesu pracovní schopnosti ke dni vydání napadeného rozhodnutí činila pouhých 15 %. Žalobou napadené rozhodnutí se tedy opírá o nesprávně zjištěný skutkový stav a je tedy nezákonné.

22. Krajský soud proto napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V tomto řízení žalovaná znovu rozhodne o nároku žalobce na invalidní důchod a vezme při tom v úvahu závěry posudku PK MPSV (§ 78 odst. 6 s. ř. s.), podle něhož v případě žalobce došlo ke dni 8. 12. 2016 k poklesu pracovní schopnosti o 35 %. Právním názorem soudu je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. Soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy listinami, jež jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici, a z jehož obsahu vycházel, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Dále nevyhověl návrhům žalobce na provedení důkazu lékařskou zprávou MUDr. F. R. ze dne 17. 5. 2017, a provedení důkazů označených v doplnění žaloby ze dne 22. 9. 2017, neboť veškeré rozhodné skutečnosti potřebné k posouzení věci vyplynuly z obsahu správního spisu a posudku PK MPSV ze dne 14. 11. 2017. Provedení těchto důkazů tedy soud shledal nadbytečným.
24. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci z procesního hlediska plně úspěšný, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna za zastupování advokátem ve výši 3 000 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání soudu) po 1 000 Kč podle § 7 bodu 3., § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. K nákladům řízení dále patří cestovní výdaje zástupkyně žalobce spojené s cestou k ústnímu jednání ze sídla zástupkyně (Týnec nad Sázavou) a zpět, jejichž výše vychází ze sazeb vyhlášky č. 463/2017 Sb. Cestovní výdaje činí 495 Kč (vzdálenost 2 x 41 km, průměrná spotřeba 6,7 l/100km, při náhradě za použití vozu 4 Kč/km a ceně PHM 30,50 Kč/l). Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas zástupce za 4 půlhodiny ve výši 400 Kč podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1007 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení 5 802 Kč. Soud mezi náklady řízení nezahrnul odměnu advokátky za úkony právní služby spočívající v sepsání obou doplnění žaloby (ze dnů 16. 8. 2017 a 22. 9. 2017) a repliky, neboť tato podání v podstatě obsahovala jen důkazní návrhy, které však soud vyhodnotil jako nadbytečné, resp. pokud jde o návrh na dokazování posudkem PK MPSV (obsažen v replice), přičemž soud tento důkaz provedl (a ještě před podáním repliky obstaral) primárně k dřívějšímu totožnému návrhu žalované. Tato podání zároveň neobsahují relevantní právní argumentaci, která by šla nad rámec žaloby. Nejednalo se tedy o důvodně vynaložené náklady, za něž přísluší náhrada úspěšnému účastníkovi řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2018

Mgr. Jan Čížek v. r.
samosoudce